

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrta leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Točaj Li.

V Ljubljani, 28. oktobra 1898.

List 43.

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

O katoliškem veroizpovedanju.

Ker smo se v dosedanjem o bistvu in najpotrebnejših lastnostih vere poučevali, oglejmo si sedaj še vsebino te vere, t. j. to, kar mora katoliški kristjan verovati. Najbolj ob kratkem bi se dalo to povedati tako-le: „Jaz verujem v Boga Očeta, v Boga Sina in v Boga sv. Duha. Amen.“ Ker vera v te tri božje osebe obsega ob enem tudi vero v razodenja, na delovanja in uke teh treh oseb. Vendar pa so najvažnejše skrivnosti, jedro krščanskega verovanja, našteje v dvanajstih členih apostolske vere, ki ni nič drugega, kakor le razširjena zgorajšnja kratka veroizpoved.

Latinec imenuje to veroizpovedanje „Symbolum“, to se pravi znamenje, po katerem se katoliški kristjani spoznavajo, in prisega, slovesna zaobljuba, ki jo kristjani store ter se zavežejo po krščanski veri živeti. To dvoje pomeni latinska beseda „Symbolum“. Apostolsko veroizpovedanje je torej obvezna prisega kristjanov, po kateri se mej seboj spoznavajo in katera jim naklada dolžnost pod zastavo sv. križa boriti se za kraljestvo Kristusovo. To veroizpovedanje je dovolj jasno določeno znamenje, po katerem se kristjani od nekristjanov razločujejo, kateri imajo pravo vero in kateri nepravo.

To veroizpovedanje se imenuje apostolsko, ker je bržkone še iz apostolskih časov.*) Znameniti

*) Poleg apostolskega veroizpovedanja so še tri druga veroizpovedanja, ki jih tudi sv. cerkev priznava. Tu so: 1.) Nicenokostantinopoličansko, (od leta 325. in 381.), ki se moli pri maši, 2.) Atanazijsko, (od sv. Atanazija († 373). Moli se v breviju, 3.) Tridentinsko, (od trid. cerkvenega zbora l. 1545—1563). To mora moliti vsak protestant, če v katoliško cerkev pristopi.

cerkveni zgodovinar Rufin pripoveduje, da so apostoli po vsprejemu sv. Duha, ko so se imeli razkropiti po vsem svetu, zložili to veroizpovedanje, da bi imeli nekako jednotno vodilo pri oznanovanju sv. evangelija. Stara pripoved pa veli, da je vsakrati od apostolov en člen pridejal. Peter prvi, Andrej drugi, Jakob st. tretji, Janez četrty, Tomaž peti, Jakob ml. šesti, Filip sedmi, Jernej osmi, Matevž deveti, Simon deseti, Tadej enajsti, Matija dvanajsti. Še dandanes kažejo v Jeruzalemu kraj, kjer se je baje to zgodilo. To je nekakov vodnjak kot kaka votlina, približno 20 korakov dolga, koje oboke v čast 12 apostolov 12 stebrov podpira. Naj bo že karkoli, tudi to priča, da je to veroizpovedanje skoro gotovo iz apostolskih časov, ker krščenci v Rimu niso nikoli drugega veroizpovedanja molili, kakor to. Ker so namreč v raznih cerkvah razne krive vere nastajale, zato so pa tudi spoznali za potrebno, da so posameznim odstavkom tudi pojasnila dodajali. To se pa v Rimu ni zgodilo, ker v Rimu ni nikdar kaka kriva vera nastala, kakor pravi zgoraj omenjeni zgodovinar Rufin; na kar je Rim lahko še dandanes ponosen.

Posamni deli apostolskega veroizpovedanja se imenujejo členi, ki tvorijo celoto, brez katerih je vera nepopolna, kakor telo, če tega ali drugega uda nima. Apostolska vera je tedaj vodilo in kažipot našemu verovanju. Njeni dvanajsteri člani pa so kakor apostoli, stebri sv. cerkve, mejni kamni, ki obmejujejo sv. vero, zunaj katere je le zmota in ni izveličanja. Dvanajsteri člani apostolske vere so dvanajsteri studenci, ki jih je našlo Izraelsko ljudstvo na poti skozi puščavo, iz katerih se zajema živa voda večnega življenja.

To vero naj vzame vsak kristjan v svoje srce in naj postavi v svojem srcu Gospodu oltar, kot si ga je postavilo Izraelsko ljudstvo iz dvanajstih kamenov, ko je prišlo v obljubljeni deželo. Na tem oltarju naj se zažiga Gospodu v dar neomahljivost in trdnost v veri vsak dan.

Sv. Avgustin piše v svoji knjigi o veroizpovedanju tako-le: „Nikar ne pozabite moliti veroizpovedanja vaše vere slednji dan, kadar vstanete, kadar greste spat. Nikar je ne opuščajte; ponavljajte jo večkrat, ker tako opuščanje vam ni zveličavno, ker se lahko kaj pozabi. Nikar ne govori: Saj sem jo včeraj molil; saj sem jo danes molil. Le moli jo vsak dan in ohrani jo dobro v spominu. Oživljaj svojo vero in glej sam nase; veroizpovedanje bodi ti nadalje za zrcalo. Ogleduj se v njem, če tudi v istini vse veruješ, kar izpoveduješ, da veruješ, in veseli se svoje vere. To ti bodi bogastvo tvoje, to bodi oblačilo tvoje duše. Ali se morda ne oblečeš, kadar vstaneš? Tako glej, da tudi ti oblečeš svojo dušo s tem, da moliš apostolsko vero, da ti ne postane gola, ako pozabiš vero.

Apostolska vera je kratka v besedah, a velika v skrivnostih. Kar je bilo v predpodobah pri očakih, kar se je oznanovalo v pismih, kar so preroki prerokovali, ali o Bogu, ki ni rojen, ali o Sinu, ki je iz Boga rojen, ali o sv. Duhu, ali o smrti Gospodovi in o skrivnosti njegovega vstajenja, vse to je ob kratkem v apostolski veri in sicer zato, da imaš vse skupaj in hraniš v spominu.

Držite se apostolske vere, ker to je sveta cerkev vedno čisto in nepokvarjeno hranila.

Kakor sveti luč na vse strani, ravno tako izvirajo vsi nauki sv. katoliške cerkve iz apostolske vere. Apostolska vera bodi za naše verovanje in ravnanje, kakor solnce za druga nebna telesa, ki od njega dobivajo svetlobo. Naj te obsvitajo večne resnice apostolskega veroizpovedanja na vseh tvojih potih od rojstva v srečno večnost.

Sestra sv. Ambroža je imela mnogokrat silne verske dvome. V velikih skrbih je vprašala brata svojega za svet. Ambrož jej svetuje, da naj vselej, kadar jo nadlegujejo taki verski dvomi, moli apostolsko vero. Storila je tako in kmalu je pisala bratu, da jo ta stiska popušča.

Peter Veronski, ki ga imenujejo mučenca, je bil rojen od nevernih starišev, učil se je v katoliški šoli apostolsko veroizpovedanje in je je tudi molil že kot deček večkrat, čeravno so mu stariši zabranjevali. Bog mu je podaril milost, da je mogel stopiti v red sv. Dominika, in apostolska vera je bila vedno njegova najljubša molitev. S to molitvijo se je utrjeval, da je tem lažje pre-

našal težave svojega apostolskega delovanja, ko je nevernikom katoliško vero oznanjeval. Nešteto krivovercev je spreobrn timer. Radi tega je bil zelo razkačen neki sovražnik in mu je, ko je potoval v Milan, zasadil sekuro v glavo. Ko ga je že obli val potok krvi, molil jo na tleh ležeč še apostolsko vero, in ko že ni več mogel govoriti, pomočil je še svoj prst v lastno kri in pisal na tla: „Verujem“.

Apostolsko vero molijo sicer tudi nekatoličanje, kot jo molimo mi. Tega pa ne delajo radi tega, kot bi tudi oni verovali, kakor verujemo mi. Oni jo drugače, napačno razlagajo. N. pr. deveti člen, o sv. katoliški cerkvi. Njihova molitev apostolske vere je tedaj le izpovedanje ust ne pa veroizpovedanje.

Ker te male besede sv. apostolske vere vse skrivnosti obsežajo, kakor pravi sv. Izidor, tedaj je pa tudi naša dolžnost:

1.) Da apostolsko vero popolnoma natančno in pravilno moliti znamo. Vsaka katoliška mati naj si toraj prizadeva, da svoje dete poleg sv. križa, Očenaša, Česčene Marije prej ko prej nauči moliti tudi apostolsko vero.

2.) Otrokom naj se apostolska vera primerno tudi razloži, da jo razumevajo. To se sicer godi v šolah; vendar naj šolski pouk tudi stariši po možnosti podpirajo in katehetom olajšujejo.

3.) Apostolska vera naj se pogostoma moli in moliti priporoča. Ta zavarovalni škit proti verskim dvomom, ki se kaj radi pojavljajo v mladih srcih. To je orožje, s katerim ne premagamo le sovražnika, ampak tudi sami sebe nepremagljive storimo. Trdna, goreča, otroška vera vzravnava kvišku potrte duhove, zadovoljuje re-veže, stori bogatine ponižne, krepi preganjane in podaja stiskanim notranje tolažbe.

Seveda ni dovolj, da se apostolska vera le z ustmi moli; mora se misliti na pomene posamičnih besedij, ali vsaj posamičnih členov. Najboljše je, ako ti je mogoče, da vsak dan moliš apostolsko vero premišljuje. Poklekni pred podobo Križanega, postavi se v pričujočnost božjo in prični z molitvijo, besedo za besedo, člen za členom premišljuje č n. pr.: „Jaz verujem v Boga Očeta — jaz sem vedno vse trdno veroval — vsega se ogibal, kar bi mi utegn timero vzeti, ali omajati, tako družb, berila itd. Ali sem molil vedno za milost trdne vere? Ali sem se Bogu zahvaljeval za dar sv. vere? — On je moj Oče.“ V čem se to spoznava? Vsak dan uvidevam to, na svojem telesu, duši? — Ali sem vedno poslušno dete? — Ali odgojujem svojo družino, otroke, meni v oskrb izročene, posle s takim zgledom, da se utrjuje v njih sv. vera? Potem

napravi trdne sklepe itd. Tako moli in premišljuje vso apostolsko vero in sprevidel boš, s kolikim pridom boš molil in sadovi te molitve ti ne bodo izostali!

(Dalje prihodnjič.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Petič pa stori trden sklep nič več ne grešiti. Ta mora biti po navodilu svetega Ivana Zlatousto tako močan, da vzbudi v duši sveti strah, da ne bode nikoli več pala. In če hočeš, da ti trden sklep v resnici koristi, storiti ga moraš za vsako napako posebej. Tisti občutek, koji te je zapeljal v greh, treba, da krotiš s kesanjem in trdnim sklepom. Le na ta način postane s časom dotična strast manjša, in če bodeš vstrajal v tej vojski, gotovo se ti polagoma posreči, da jo zatareš do cela. Preiskovati imaš tudi, kje je vir ali studenec tvojim napakam, in kadar si našel korenino strasti svoje, izruj jo z vsemi koreninami in potem boš imel mir. Če ti kako drevo s svojo senco dela škodo, še ni dosti, da mu odsekaš veje, ker v kratkem času bodo zopet zrasle in se razširile, ampak izrjavati in odkopati je moraš s korenino vred. Prav tako malo ti pomaga, če delaš trdne sklepe nad posameznimi slabostmi svojimi, ampak uničiti moraš pred vsem korenino, iz koje ti prihajajo razne napake. Izpraševanje končaj z Očenašem in Češčeno Marijo, da z molitvijo izprosiš od Boga milost poboljšanja.

Ni nam mogoče vseh strastij ob enem zatreti, tudi ne moremo vseh pregreh duše naše na jedenkrat odpraviti. Pred vsem se moramo potruditi, da premagamo poglobitno strast, koja vlada v duši naši. Proti poglobitni strasti obrnimo vse svoje napore; premišljevanje, trdne sklepe, molitev, post, solze, in toliko časa, da jo do cela premagamo. To pa se nam bode le tedaj posrečilo, če bomo vedno in skrbno opravljali vsakdanje izpraševanje vesti.

Potem, ko se nam je posrečilo odpraviti svojo poglobitno strast ali pregreho, izberemo si zopet drugo, tretjo itd. Na ta način premagali bomo drugo za drugo in s časom pridemo do zaželene popolnosti. Kedor hoče priti na vrh visocega stolpa, ne more nanj zleteti, ampak stopati mora od stopnice do stopnice. Bolj ko stopa, bolj se oddaljuje od tal, dokler ne pride stolpu do vrha. Prav tako se godi v našem dušnem življenju. Vršeč mesec za mesecem vsakdanje izpraševanje vesti, odpravljaj tudi grešne navade: prvi mesec prvo, drugi mesec drugo itd. Na ta način se vse bolj oddaljuješ od stanja nepopolnosti in se bližaj popolnosti. To primero napravil je sveti Ivan Zlatoust.

Tako so delali tudi paganski modroslovci nam v izgled, pa tudi v naše osramočenje. Na tak način odvadil se je Plutarh prehudi jezi, koji je bil podvržen. Najprvo je sklenil to le za nekoliko dni, kasneje za par mesecev. Kmalu je prišel tako daleč, da je tudi pri velikih krivicah ostal miren in krotak. Pravi, da se je pri tem obvaroval celo slabih, nespodobnih besedij, nedostojnih besedij, nedostojnih del itd. Ako je tedaj paganski modroslovec samo z natorno pametjo prišel do tega, da se je malo na malo odvadil slabih navad, koliko več smo mi dolžni kaj tacega storiti, ker nam sveti luč svete vere in ker imamo toliko prekrasnih izgledov v tem obziru v življenju svetnikov in svetnic božjih?

(Dalje sledi.)

Ljubimo Marijo!

(Pridiga v Marijinem Celju dne 12. avgusta 1893.)

(Dalje.)

In koliko ljubezen ji je Bog skazal še le pozneje pri njenem spočetju, rojstvu in v celem njenem življenju! Ona edina med vsemi ljudmi bila je brez madeža spočeta. Angelj ji je rekel: „Milosti si polna, Gospod je s teboj“. Tako je bilo ž njo vedno od prvega početka njenega življenja. „Popolnoma neomadeževana je, neoskrujena, nepokvarjena“, pravi sveti Efrem, njen goreč častilec. „V rajski vrt njenega telesa strupeni kači uhođ ni bil mogoč“, opomni duhovito sv. Damascen. Tolike časti in milosti od Boga ni nikdo sprejel, ne prej, ne poslej.

Toda nad vse visoka pa je njena čast, ker jo je Bog izvolil za mater svojega Sina. Preslabe so moje besede, da bi mogel to njeno čast dostojno poveličevati, Kerubin bi moral biti, ako bi hotel vsaj senco njenega velečastva vam podati. Pred njo so že živlele čednostne žene in device. Pobožna je bila Sara, bogoljubna je bila Ana, pogumna je bila Judita, vsmiljena je bila Estera, občudovanja vredna je bila plemenita mati makabejskih bratov, a vendar nobene izmed njih ni Bog izvolil za mater Jezusovo. Njihove čednosti niso bile vredne neizmerne prednosti Marijine. Že način, kako ji je Bog materinstvo naznanil, kaže, da jo Bog hoče neprimerno odlikovati. Svojega angelja pošlje k njej, jo pozdravi in blagruje: „Češčena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, ti si blažena med ženami“. Je li prej kdo tako čast doživel? Kdo jo je prej kedaj slišal? H komu je Bog svojega angelja s takim pozdravom poslal? Vprašaj solnce in zvezdice na nebu, ki so že videle tisoč in tisoč rodov na zemlji, ako so kedaj slišale o taki časti. Nikdar in pri

nikomur! ta odgovor ti bo odmeval po vesoljnem vstvarjenju.

In Marija je postala Jezusova mati. To pa ni samo čast, temveč je i čudež, ki se nam bi zdel po vsem neverjeten, ako ne bi bil v zvezi z Marijo. Le pomisli! e, roditi onega, ki nas je vstvaril, biti mati svojega stvarnika! Takega nad vse pojme visokega čudeža Bog in če ni nikdar storil. Pač neusahljiv je vir neobsežne milosti in dobrote, s katerima je Bog poveljal Marijo. Kolika je bila njegova ljubezen do izvoljene device!

S tem pa mera božje ljubezni do Marije še vedno ni bila dopolnjena. Znano je, da je Marija spolnjevala vse čednosti na najpopolnejši način. Ona je nedosegljiv vzor lepega življenja. Bila je pobožna kot angelj: ljubila je Boga in bližnjega s celim svojim srcem; v ponižnosti ni cvetela nikdar lepša vijolica, kakor Marija: deviška čistost ni poznala nikdar lepše lilije, kakor Marijo; dišeča rožica dobrih del ni rasla nikdar krasnejša, kakor Marija. Ni-li tudi to znamenje božje ljubezni, dokaz izvanrednega češčenja, s katerim je dičil Bog sam Marijo? Vse človeštvo je svojo pot zgrešilo, z neštevilnimi grehi je Boga žalilo in ga še vedno žali: ako tudi dobro poznamo, vendar le preradi od skušnjav premagani hudo storimo, kajti: „Dobro hoteti je sicer moja volja, ali to tudi izvršiti, tega ne dosežem“. „Sam Bog je, ki v vas deluje voljo in delovanje po svojem dopadajenju“. Iz posebne milosti in iz ljubezni, nikjer drugje skazane, je modri Bog Marijo povzdignil na tako visoko stopinjo nraavstvene popolnosti. Iz ljubezni božje do Marije se je zgodilo, da lepše cvetke v vrtu Gospodovem ni bilo, kakor je skromna devica iz Nazareta. O tebi sami, o Marija, se sme peti:

„Kakor jutranja danica,
Zvezd svitlobo otemni,
Tvoja čistost, o devica,
Zmaga vrednost vseh stvari!“

Ti edina si popolnoma lepa in madeža ni na tebi! Sv. Duh te najlepše opiše, ko pravi, da si bila „kakor mavrica, blesteča v žarkih slave, kakor rožin cvet, ki cvete poleg potoka, kakor dišeče kadilo v dnevih poletnih“.

O Bog, neizmerno si ljubil svojo brezmadežno nevesto!

Ali — kakor si dal žareti čez njo solnce svoje milosti v njenem življenju v polnem svitu in sijaju, tako jo poveljuješ še vedno od istega trenutka, ko si jo k sebi vzel v sveto nebo.

Vnebovzetje Marijino bilo je vrhunec božje ljubezni do nje. Višje nje Bog ni mogel povzdigniti. To je krona nebeškega veličastva. O devica, resnično, resnično, veliko je storil s teboj On, ki je mogočen! Sveti Efrem premišljeva

tvojo čast, je zamaknjen vzdihnil: „O najsvetejša, najčistejša, o brezmadežna devica! Ti si višje povzdignjena, kakor vsi prebivalci nebeški, in veličastnejša si, kakor Kerubini. Ti si najvišja Gospa, ti si razun Boga nad vse povzdignjena“.

A nikar ne mislimo, da je s tem Bog že nehal, svojo in našo mater poveljevat. Dandanes jo še tudi povzdiguje. In kako neizmerno! Treba je le pomisliti, da je znamenje posebne milosti, ako kdo z božjo pomočjo čudeže dela in milosti deli, molitve usliši in želje vteši. Kdo pa je v tem oziru več storil, kakor Marija! Vi, častitljivi apostoli! mnogo čudežev ste storili v imenu Jezusovem; o sv. Gregor čudodelnik! po pravici si slovel v treh delih sveta vsled svojih obilih čudežev; o sv. Tomaž! ti solnce krščanske učnosti. češčen si bil zaradi svojih čudežev v prid človeškega rodu — a vsi vaši čudeži izginejo kakor lahek oblaček pred srditim viharjem, ako jih primerjamo s čudeži, katere že skoraj dvetisoč let dela Marija. Poglej romarska pota Marijina, vsa, brez izjeme so spomeniki njene čudapolne pomoči. Kdo bi preštel podobe, pod katerimi stoji kratek, a zelo pomenljiv napis: „Marija je čudovito pomagala“. Neštete so kapelice in velikanske cerkve, ki so sezidane vse v hvaležen spomin njene čudodelne priprošnje. Ta-le prekrasna cerkev marijinoceljska, ni-li sama postavljena zaradi čudežev, ki so se tukaj godili? O da bi mogle govoriti ve stene, da bi mogel govoriti ti, milostipolni oltar, posebno pa ti, čudodelna podoba, ki tukaj kraljuješ že nad 700 let, koliko čudežev bi nam mogli povedati, ki so se pred vami vpričo vas zgodili v blagor, časni in večni, Marijinih častilcev, a ob enem tudi v slavo in neizmerno češčenje Marije device, s katerim jo Bog poveljuje. Svet nam priča, kako jo ljubi in časti vedno Bog sam, ker ji toliko moč in oblast daje!

Taka bo ostala na veke. Svojemu izvoljenemu preroku sv. Janezu je Gospod dal gledati njeno neminljivo, brezmejno lepo in dušno velečastvo. Kako jo on opiše? „Znamenje veliko, — tako pravi — se je videlo na nebu: žena oblečena s solncem in mesec pod njenimi nogami in na glavi njeni venec dvanajsterih zvezd“. Da, ko bo minilo in otemnelo naše solnce, svetilo bo na obnebu drugo še krasnejšo solnce: Marija! Njen svit bo razsvetljeval vekov veke kot večno znamenje ljubezni, s katero vse veke Bog svojo Mater ljubi.

Večno resnične ostanejo besede, da ji je veliko storil On, ki je mogočen!...

(Dalje prihodnjič.)

Junaško dejanje ljubezni v pomoč vernim dušam v vicah.

Bliža se vnovič praznik vseh svetnikov in vernih duš dan, o katerem se posebno spominjamo naših ranjanih. Gotovo pa ni dovolj, da molimo za duše v vicah samo o vsih svetih, marveč naša dolžnost je, da tudi med letom ne pozabimo na pokojne brate in sestre, ki tako iskreno želijo naše pomoči. Če je kaj tolažljivega v sv. veri, tolažljivo je brez dvoma to, da vezi ljubezni smrt ne pretrga: tolažljivo za umrle — tolažljivo za sorodnike na zemlji. Prezrimo, kako koristno je za našo dušo, da večkrat mislimo na vice in molimo za pokojnike; kdor je prijatelj ubogim dušam v vicah, si bo lahko temeljito prizadeval za pobožnost in se mnogo lažje varoval greha. Povdarjamo marveč, koliko ljubezen skazujemo rajnim, če delujemo za njih rešenje iz vic. Koliko veselje pripravimo ubogim dušam, če jih s svojimi molitvami in po svojih dobrih delih tako rekoč pripe- ljemo pred obličje večnega Boga, da tam uživajo večno plačilo. Oh, v nebesa priti! V nebesa priti, ne iz kacega prijetnega kraja, marveč iz kraja hudega trpljenja, kakoršno je v vicah! Kolika sprememba n- enkrat! V resnici ali moremo komu kaj večjega ska- zati, kakor če mu odpremo nebeška vrata? Ali bodo verne duše mogle pozabiti toliko dobroto, da smo jih ravno mi rešili iz vic? Ali bo Kristus prezrl in pustil brez plačila naša dobra dela, ki smo jih opravljali v prid vernim dušam? Če je zagotovil, da kozarec mrzle vode ne ostane brez plačila, kako bi ostalo ne- poplačano veliko delo, da smo, če tudi le eni duši odprli nebesa! Še v večji meri so verne duše prija- teljice Kristusove, kakor so reveži na zemlji bratje Kristusovi. Kakor poroča kartuzijan Dionizij je go- voril Jezus sv. Jederti: „Kolikokrat rešiš dušo iz vic, je to Bogu ravno tako všeč, kakor če bi njega sa- mega rešila iz suženjstva in za to dobro delo te bo poplačal“.

Tridentinski cerkveni zbor je slovesno izrekel nauk, da so vice in da moremo vernim dušam po- magati. Kako bi se mogli nekoč zagovarjati, če no- čemo pomagati rajnim, dasi je nam to mogoče! To bi bila skrajna neusmiljenost! Zato piše sv. Tomaž Akvin: „Priprošnje za umrle so Bogu mnogo ljubše kakor molitve za žive, ker prvi so v večji stiski kakor živi, kajti ne morejo se sami rešiti niti oprostiti se“.

Znano je, da zamoremo ubogim dušam poma- gati z molitvijo, z dobrimi deli, prav posebno pa z daritvijo sv. maše.

Med dobra dela računimo lahko tako imenovano „junaško dejanje ljubezni v pomoč vernim dušam“.

Ker je junaško dejanje ljubezni pravc apostol- stvo za rešenje vernih duš, pojasnimo nekoliko, v čem to obstoji.

Kedor obudi tako hrepenenje pomagati vernim dušam, ta hoče vsa svoja dela in vse svoje molitve, pa tudi molitve in dobra dela, ki se bodo opravljale zanj po njegovi smrti, darovati jih v prid ubogim dušam,

Tu bi si takoj kedo mislil: če vse darujem drugim, vse vernim dušam, kaj bo pa ostalo meni? Ali ne bom potem brez dobrih del, s praznimi ro- kami prišel pred večnega sodnika?

To ni tako. Vsako dobro delo, ki je izvršimo v milosti božji, ima dvojno moč, zaslužljivo in zado- stilno. To se pravi: z dobrim delom si pomnožimo nebeško slavo in pridobimo več milosti za telo in za dušo, ob enem pa pomanjšamo časne kazni, ka- tere bi morali trpeti zavoljo svojih grehov. Dobra dela so kakor denar, s katerim si ali množimo svoje premoženje, ali pa z njimi plačujemo dolgove, če smo jih imeli.

Le zadostilni sad odstopimo vernim dušam, ka- kor bi hoteli reči: namesto, da bi mi s tem dobrim delom — s tem denarjem — poplačali svoje dolgove, jih pa poplačamo ubogim dušam, ki sedaj zavoljo svojih časnih kazni trpe v ječi — v vicah.

Pa če zadostilni sad svojih dobrih del odstopimo rajnim, smo potem vendar mi na škodi!

Nikakor ne! Mi smo celo na dobičku. Če mi dobro delo žrtvujemo vernim dušam, delimo na ta način obilno miloščino, in z vsakim takim dejanjem storimo novo dobro delo. Mi na vse strani pridobimo. Pomnoži se nam posvečujoča milost in z njo vred slava nebeška in dobro delo samo postane pred Bo- gom veliko lepše in popolnejše. Kar ni čudno; saj je posladimo z najblažjim imenom, položimo na altar najčistejše ljubezni, ki priča, da ljubimo Boga, ker ljubimo dragocene neumrjoče duše, tiste duše, katere tako goreče ljubi Kristus sam.

Koliko bogastvo si tedaj nabira oni, ki vsa svoja dobra dela daruje vernim dušam! Pridobi si pa tudi zvestih prijateljev in priprošnjikov, ki bodo gotovo zanj radi prosili, če prej ne, gotovo takrat, ko bodo prišli v nebesa. Sv. Katarina Bolonjska piše: „Če si hočeš izprositi kako milost od nebeškega Očeta, išči jo po priprošnji vernih duš, in prepričan bodi, da bodeš uslišan. Po priprošnji vernih duš sem veli- kokrat prejela milosti, katerih drugače nisem mogla doseči“.

Torej nič ne gre v zgubo, marveč mi naredimo velik dobiček: dobra dela so v večji meri zaslužljiva za nas, pa tudi za svoje časne kazni veliko več zadostimo, če jih ob enem darujemo v prid blagim pokojnikom.

Vemo, kolika moč se pripisuje miloščini. „Mi- loščina reši smrti in ona je, ki grehe zbrisuje, in pomaga najti milost in večno življenje“. Tako je go- voril angelj Rafael staremu Tobiji (12, 8). Ali naj ima toliko moč samo miloščina v denarju in miloščina darovana živim ljudem, in ne tudi dušna miloščina naklonjena umrlim? Nadalje je znano, da je zatrjeval božji Odrešenik: „In sleharni, kateri zapusti hišo, ali brate ali sestre, ali očeta, ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive zavoljo mojega imena, bo stoterno prejel in dosegel večno življenje“. (Mat. 19, 29.) — „Resnično, resnično vam povem, kar ste storili ka- teremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili“. Mat. 25, 40.

Mi tedaj svoja dobra dela Kristusu le posoju- jemo na korist vernim dušam; dobili jih bomo vse nazaj z obilnimi obrestmi, ne po pet od sto, marveč po sto od sto in še več. Ko je naš Izveličar nasitil 5000 mož, mu je izročil mladenič samo 5 kruhov in 2 ribi; pa kruhi so se v rokah Gospodovih tako ču- dovito pomnožili, da so zadostovali množici, ki je stala na tisoče, in še ostalo je veliko. Tako so bili ljudje poslušalci na dobičku, pa tudi mladenič, ki je prinesel Kristusu kruhov za lačno množico. Tako se

godi z nami, če z junaško ljubeznijo darujemo svoja zadostenja ubogim dušam. Sv. Jedert je s takim junaškim dejanjem poklonila vsa svoja dobra dela in svoje molitve vernim dušam. Kot plačilo ji je Gospod sam obljubil: „Za ljubezen, s katero si odstopila vsa svoja zadostilna dobra dela vernim dušam, ti odpustim v tem trenutku vse kazni, katere bi ti morala trpeti v vicah, in ob enem ti bom vsako dobro delo, katero storiš, poplačal stotero in obilo pomnožil tvojo nebeško slavo. Vse duše, ki si jih ti pokrepčala ali rešila, naj ti pridejo ob tvoji smrti naproti in te pevajoč dovedejo v nebeški Jeruzalem.“ — (P. Rosignoli, Erbarmet Euch der armen Seelen im Fegefeuer. p. 117).

Po tem takem je junaško dejanje ljubezni do vernih duš zelo priporočljivo. Vprašal bi še kdo: kaj pa k temu poreče sv. cerkev? Ali je morda to stvar, katero zagovarja le kaka posamezna pobožna oseba? Ne! Papeži so sami čestokrat priporočali, da darujemo vsa svoja dobra dela vernim dušam, in so junaško dejanje ljubezni obdarili z mnogimi odpustki. Te odpustke so prvi podelili papež Benedikt XIII., dne 23. avgusta 1782, potrdili pa so jih papež Pij VI., dne 12. decembra 1788. in papež Pij IX., dne 30. septembra 1852.

Kakšni so ti odpustki?

Prva določba je važna za duhovnike. Vsi duhovniki, ki naredijo tako dejanje ljubezni, imajo za svojo osebo pravico privilegovanega altarja za vse dni v letu, to je, povsod, kjerkoli mašujejo, dobe za osebo, za katero mašujejo, popolen odpustek — servatis servandis. Pri nas so vsi farni veliki altarji privilegovani, niso pa stranski altarji in altarji pri družnicah. Zato je to gotovo veliko vredna milost, če zamore mašnik mašujoč nakloniti rajni osebi tudi popolni odpustek. Kako lahko in brez vse sitnosti si vsak mašnik pridobi to pravico! Ali bi ne bilo škoda, da bi se ne poslužil ponujane koristne priložnosti? Opomnimo pa, da je treba tu, ker je privilegij osebni, vselej obuditi namen, da dobi odpustek, česar mašniku mašujočemu pri velikem altarju ni potreba.

Drugi verniki pa morajo vsak dan, kadarkoli v letu prejmejo sv. obhajilo, zadobiti popolen odpustek, kateri se pa mora darovati za verne duše, pod navadnim pogojem, da molijo v namen sv. očeta papeža. Ravno tako dobijo popolen odpustek vsak ponedeljek, če gredo za verne duše k sv. maši in molijo v namen papežev; ne tirja, da smo pri svetem obhajilu pač pa seveda, da smo v stanu posvečujoče milosti. Papež Pij IX. pa so 20. novembra celo dovolili, da dobi tisti, ki v ponedeljkih ne more k sv. maši, popolen odpustek z nedeljsko sv. mašo. Druga prednost onim, ki so naredili tako dejanje junaške ljubezni, je nadalje, da morejo vse odpustke brez izjeme darovati vernim dušam v prid, če tudi sicer ni to dovoljeno.

Dragi čitatelj! prevdari tedaj koliko milosti in zasluženja se ti ponuja, če se resno posvetiš lepi nalogi, da rešuješ verne duše iz vic. Stvar je že sama na sebi priporočljiva; pa tem raje se je moraš okleniti, če poslušáš klic sv. očetov papežev, ki tvoje blago prizadevanje še obdare z prav mnogoterimi odpustki.

Stavimo le jedno vprašanje: Kaj bi ti rekel človeku, ki zamuja zlati čas in mu ni mar, da bi si

kaj prislužil? Kaj bi rekel onemu, ki grede po cesti ugleda na tleh krono ali goldinar, pa je tako zaspan, da se mu ne ljubi pobrati? Kaj bi mislil o lahkoživcu, ki razsiplje denar, na škodo sebi in svoji družini? Rekel bi: To so slabi gospodarji! In taki slabi gospodarji smo tudi mi, če nočemo pobirati in prav obračati obilnih dušnih biserov, raztresenih povsod na okoli, s katerimi si lahko kupimo nebesa sebi, in odkupimo trpeče in zdihujoče duše iz hudega trpljenja.

Kaj je tvoj sklep? — Tudi jaz hočem storiti „junaško dejanje ljubezni“, pa ne vem kako! Torej poslušaj!

V Ljubljani v „Katoliški bukvarni“ je na prodaj droben listič: „Pomagajte vernim dušam iz vic“. Jedna stotina listekov stane 1 gld. Na tem lističu je na kratko popisana navedena pobožnost. In tam je tudi naslednja molitvica:

„Nebeški Oče, v zedinjenju z zasluženjem Jezusa in Marije, Ti darujem za uboge duše v vicah vsa zadostivna dela vsega svojega življenja, kakor tudi vsa in posamezna dela, ki bodo zame po moji smrti po priprošnji darovana. Vsa ta dela izročim v prečiste roke brezmadežne device Marije, naj jih ona nakloni tistim dušam, katere hoče iz vic rešiti. Sprejmi, o moj Bog, milostno daritev, in daj mi, da zavoljo tega najdem usmiljenje pri Tebi in rastem vsak čas v milosti. Amen“.

Če dobiš imenovani listič v roko, preberi vsak večer dotično molitvico, dokler se je ne navadiš na pamet. Ne tirja se pa, da moliš ravno to molitev, isto lahko storiš tudi z drugimi besedami. Tudi se ne zahteva, da ponavljaš svoj namen vsak dan. Ker smo pa tako pozabljivi, ti vendar svetujem, navadi se gorajšnje molitve na pamet, in moli jo vsako jutro in vsak večer, s premislekom in počasi, in daruj vsa dobra dela in vse svoje križe in trpljenje v prid vernim dušam. Začni morda s tem, da prajmeš našlašč v ta namen sv. zakramente. Potem pa se pridno združuj s trpečimi svojimi brati in sestrami, in naj ne mine dan, da ne bi storil vsaj nekaj za njihovo zveličanje.

Sedaj je jesen. Jeseni radi darujemo prijateljem lepih, rudečih jabolk ali družega sadja.

V ta namen odbiramo sadje najlepše in najboljše, ne pa piškavo. Tako tudi ne smejo piškava biti dela, katera daruješ vernim dušam v zadoščenje. S takim ponarejenim denarjem ne moreš plačati ničesar.

In tak piškav sad in ponarejen denar je vsako dobro delo, katero opravimo, ne da bi bili v stanu milosti božje. Na to torej zlasti pazimo, sicer bo ves trud izgubljen za nas in za verne duše.

Ako pa smo v milosti božji, potem smo vsikdar podobni zlahtnemu, rodovitnemu drevesu, ki gotovo donaja dobrega sadu.

Dobri bralec, daj, poprimi se lepe prilike in pomagaj ubogim dušam v vicah — plačilo gotovo ne izostane!

J. M.

Razgled po svetu.

Rim. Mnogo se trudijo katoličani v Rimu, da dosežejo popolen nedeljski počitek. Najbolj delajo na

to rimski župniki in posebno za to ustanovljeno društvo. Do sedaj jim je delo doneslo krasnega sadu. Mnoge prodajalnice so ob nedeljah in praznikih cel dan zaprte, pa tudi mnogo obrtnikov in podvzetnikov je dovolilo svojim delavcem, da smejo posvečevati Gospodov dan. Vendar svojega namena še niso povse dosegli, niti ga ne bodo, ako jim ne pojde na roko vlada. Zato so se zopet obrnili rimski župniki s posebno predlogo do mestnega načelnika, kneza Ruspolia, ne bi li on hotel posredovati, da se uvede popoln nedeljski počitek. Zlasti so ga prosili, naj prepreči one posle, koje nalaga sama mestna uprava ob praznikih brez vse sile in potrebe, in naj prisili one trgovce, ki trgujejo o praznikih, kakor bi nalašč kljubovali večini meščanstva, da pozapro svoje prodajalnice. Načelnik jim je obljubil, da hoče skrbeti za to, da vsaj mestna uprava ne bo dajala katoličanom povoda, da se pritožujejo. Ker za trgovce ni posebnega zakona, ne more načelnik za sedaj tu ničesar storiti. Toda kolikor poznamo mi marljivost in vstrajnost rimskih župnikov kakor tudi ondotnih katoličanov, bodo tudi tu uspeli, saj so v enem letu že toliko dosegli.

Italija. Postava prostega tiska se v Italiji jako čudno tolmači. Katoliški časnik zaplenijo, ako prinese le kak stavek, ki je papežu prijazen, tudi ako so ga prepisali od liberalnih pisateljev. — Tudi liberalni listi so jeli grajati prostozidarstvo. „Gazetta di Bergamo“ piše: „Prostozidarstvo, ki pod plaščem človekoljubja nikomur drugemu ne koristi, kakor svojim članom, razume le jedno, namreč bojevati se proti katoliški cerkvi. Kakega kova je, kaže že to, da ima vedno le jude za načelnike. Pogubni vpliv prostozidarstva se javlja pri sodnji in pouku; sedaj ga skuša dobiti še pri armadi. Veliko škodo provzroča njegovo delovanje po šolah italijanskih naselbin; zato se jih družine ogibljejo, kajti v njih se vedoma redno nastopa proti veri. Čas bi že bilo, da prisili država s postavami, da naj zapuste svojo skrivnostno mračnost.“ Prav isto poročajo že leta in leta katoliški časniki, a jim pripravljajo radi tega zmiraj neprimliko.

V Lombardiji so katoliška društva rada zaigrala koračnico „il Vaticano“. Sedaj je prepovedana, ker je menda razdražljiva. Ako bi imel papež v grbu petelina, piše nek list, takoj bi spodili vse kokoši iz cele Italije. Še nekaj lepega. Ako kupiš ječmen, narediš ž njim, kar ti drago. Smeš ga posejati, v juhi zakuhati, ali na cesto vreči. V srečni Italiji to ni tako, zlasti ne pri kapucinih. Finančni stražnik in policijski komisar Aleksander Donati je preiskaval pred nekaj dnevi kapucinski samostan v Aguareldi, ker je zvedel, da tam ječmen žgo in ga za kavo porabijo.

Nemčija. Poučene po zadnji tako žalostni skušnji so sprevideli države, koliko zlo je anarhizem. Začele so premišljevati, kako bi bilo mogoče ugonobiti ga, a sporazumele se še niso. „Hamburger Nachrichten“ priporoča „palico in korobač“ ter svetuje, ako ne bi hotelo pomagati prvič, naj se zdravilo ponovi dvakrat ali trikrat in sicer pred zbranim občinstvom. Ako še ne bi maralo biti bolje, takim privošči omenjeni list vislice ali dosmrtno ječo. Po navadi bo zadostoval le jeden odstavek palic. — Kako pristno je to zdravilo, dasi domače in prav jednostavno, za to navaja primer.

V šestdesetih letih niso mogli v okoli priti tatvinam in razbojništvu po Londonu in okolici. Na zadnje poskusijo „palico in korobač“. Kakih deset so zleknili po klopi in precej je zlo ponehalo. Tak strah je zavladal takrat pred korobačem, da je bila denarnica popolnoma varna, dasi si jo zgubil na cesti. Takoj drugi dan si jo že dobil na dom, ali pa se je nikdo niti dotakniti ni upal in si jo lahko zopet sam pobral, ako si šel po isti poti. Pretirana človekoljubnost je prepovedala palico, a bilo bi jako dobro, da jo zopet uvede, boljše kakor da trpe nedolžni mesto hudobnih.

Palestina. Vedno poročajo novine o potovanji cesarja Viljema II. v sveto deželo. Ta pot ni zasebna, kakor ona našega cesarja I. 1869. Nemški cesar hoče namreč kot glavni mejnarodni zastopnik protestantizma iti svečano v Jeruzalem in otvoriti z vso slovesnostjo, obdan od mnogobrojnih pastorjev in velikašev, 31. t. m. novo protestantsko cerkev. Nehote se nam torej uriva vprašanje, koliko pa je vendar protestantov v Palestini? Jako malo. Jeruzalem ima namreč 73.000 prebivalcev: 55.000 židov, 7660 muhamedancev, ostali so kristijani. Mej te zadnje štejemo 2470 katoličanov, 5020 šizmatikov, namreč Ruse in Grke, Armence, Kopte, Etiopljane in Sirce, dalje okoli 300 anglikanov in le 400 protestantov. In za te grade krasno cerkev. Imajo pa že jedno v Betlehemu za 40 ljudi in v Nazaretu za 100. V Gazi živi približno 20 protestantov in v Lidi 30. Nekaj več jih je v Nablusu, v starem Lihemu, potem še nekoliko, a prav malo tudi v Tiberiju in v Kani galilejski.

Rusija. Varšavski nadškof Popiel ima silno neprimliko zaradi semenišča. Uradnik Vojevkov, ki nadzira „druge vere“, ga je prisilil, da je odpustil 18 klerikov, ker niso znali dovolj ruskega jezika. Kmalu na to je zahteval od nadškofa, naj odpusti semeniškega vodjo in podvodjo, ki sta uzorna katoličana in izvrstna predstojnika. Nadškof je sicer ubogal, a preskrbel je njima še častnejše mesto. Treba je bilo sedaj novega rektorja in Vojevkov je predložil najpreje nekoga, ki je bil znan kot dober ruski prijatelj. Ko je ta propadel pri Popielu, je predlagal družega sličnih lastnosti. Tudi tega je nadškof odbil kakor prvega. Sedaj mu predloži njegovega dvornega kapelana ali nadškof se je vsled nekih znamenj bal, da ne bi bil ruski ogleduh in ga je odslovil, a rektorjem ga ni imenoval. Ker je sprevidel, da se ne more zjediniti z Vojevkovom v dobrem katoliškem duhovniku, ki naj bi bil semeniški vodja, se je odločil, da hoče biti sam rektor. To je sporočil Vojevkovu, ki je bil ves presečen vsled velike odločnosti nadškofove. A s tem stvar še ni bila dognana. Kajti kmalu na to je poslal nadzornik „drugih ver“ nadškofu odlok carske vlade, da dobi v semenišče svetnega profesorja grškovzhodne vere, ki bo poučeval ruski jezik le 14 ur na teden. Toda po sporazumljenji med sv. Stolicco in rusko vlado sme v katoliškem semenišči poučevati le profesor rimsko-katoliške vere. Zato se je Popiel pritožil pri cesarji in javil h krati tudi vso zadevo v Rim. Vojevkov je dal na to zapreti vsa tri semenišča, ki spadajo pod varšavsko nadškofijo, bogoslovce pa je poslal domov.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1898

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Sprava za očitno pohujšanje.

b) Posebni nameni:

28.) **Sv. Simon in Juda.** Ogovski škofje in duhovniki. Go-
reči sotrudniki pri reševanju socialnega vprašanja. Nujne zadeve.

29.) **Sv. Evzebijski.** Požrtvovalni prijatelji mladine. Krščansko
postopanje gospodarjev napram poslom. Dijaška društva

30.) **Sv. Alfonz Rodrigue.** Redovni bratje. Katoliške tr-
govske šole. Sprava med neprijatelji. Cerkveni služabniki.

31.) **Sv. Velebenk.** Višji pastirji na Nemškem. Vse dolo-
slane in še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in
bratovščine srca Jezusovega, ki so umrli v oktobru in ki bodo
meseca novembra umrli.

1.) **Vsi svetniki.** Ta in vsak dan meseca naznanjene, pa še
ne vslišane ali nenadoma nastale zadeve. Splošne zadeve. Zaup-
ljivo priporočanje nebeškim prebivalcem.

2.) **Vrne duše.** Trpeče duše v vicah. Vsi letos umrli pri-
jatelji in znanci, ki trpe v vicah. Pokojni sorodniki. Neko znan-
stveno podjetje.

3.) **Sv. Hubert.** Avstrijski škofje. Molitev sv. rožnega venca
v mesecu novembru, dušam v vicah v korist.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca.
sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Mohorja in Fortunata, naših angeljev
varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše de-
šele poboje, umore in samomora, odpad in brezverstvo, predesto-
vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne
pregrehe. — Kočljiva stvar, da bi se dobro iztekla. — V molitev
se priporočam, da bi na priprosnjo Marije, prebežališča grešnikov
in sv. Jožefa mojega patrona mi izprosil dober izid iz hude stiske
in pa, da bi se mogla ene hude navade odvaditi in poboljšati. —
Tudi priporočam nekega dobrega pa po slabi tovaršiji celo spri-
denega mladeniča v molitev, da bi tudi on na priprosnjo Marije in
sv. Jožefa se poboljšal in ne še globokeje v pregrehe zabredel.

J. P.

Zahvala:

V neki hudi stiski je bila prošnja do Marije uslišana. Tem
potom izrekam brezmadežni Devici priskrbo zahvalo ter toplo pri-
poročam, naj se vsakdo v sili zaupljivo obrača do nje. J. K.

Listek za raznoterosti.

Osebnost. G. Janez Piber, župnik v Brusnicah,
je prezentovan za župnika Bohinjska Bistrica.

Javno predavanje je priredila slovenska krščan-
sko-socialna zveza v nedeljo, dne 25. t. m. ob 6. uri
zvečer v veliki dvorani „Katoliškega Doma“. Profesor

dr. Jože Debevec je pojasnil v prav poljudnem go-
voru, „kje sedaj človek najložje obogati“.

Družba presvetega Srca je imela mesečni shod
včeraj 27. t. m. v Šent Vidu nad Ljubljano ob 1. uri
popoldne.

Nalivi zadnjih dni so provzročili silno dosti
škode, zlasti v Planini in Reki. Le v jedni tobačni
tovarni je čez milijon goldinarjev škode, a v papirni
tovarni čez 100.000 gld. Deroča voda je odnašala iz
kleti jesenske pridelke, iz hiš pohištvo in iz hlevov
živino. Podirala je mostove in železniške nasipe, polja
pa je zasula na debelo s peskom. Ljudje so reševali
drug drugega s smrtno nevarnostjo, kajti bredli so
vodo do prsi. Jedna ženska je utonila.

Šolsko leto se je pričelo na zunanji nunski šoli
v Škofji Loki zaradi prezidavanja še-le v ponedeljek
24. t. m.

V celovski bogoslovnici je letos 69 bogoslovcev.
V prvem letu jih je 21, v drugem 14, v tretjem 21
in v četrtem 14.

Ne laži. Pred nekoliko leti so izpustili iz kaznil-
nice mladega trgovca, ki je bil radi goljufije tri leta
zaprt. Bil je iz Berolina, kjer je stanovala njegova
žena z malim detetom. Kaj bo sedaj z menoj, je
uprašal žalostno kaznilničnega duhovnika. Le ta mu
nasvetuje, naj vedno le resnico govori, kar bo, pa bo.
Pomagati Vam more jedino le Bog, a on sovraži laž.
Trgovca mu obljubi, da se noče zlagati, dasi, pravi,
bom težko službo, ako razodenem svojo žalostno
preteklost.

Nekaj let pozneje pride k onemu duhovniku od-
lično oblečen gospod, v katerem je težko spoznal
nekdanjega jetnika. Povedal mu je sledeče:

Kmalu potem, ko sem prišel v Berlin, nameril
sem korake proti veliki trgovski hiši, in zaprosil, da
me sprejme v službo. Odvedli so me k gospodarju.
Ta je marljivo prebral moja spričevala, kakor bi ne-
česa iskal. Slednjič me vpraša, česar sem se naj-
bolj bal:

Kje ste prebili zadnja tri leta? Srce mi je silno
bilo, a odgovoril sem odločno: V kaznilnici v I.

Zakaj?

Vsled goljufije!

In to poveste vi tako mirno? Kako se morete
nadejati, da Vas sprejemem v službo?

Duhovnik iz kaznilnice mi je prigovarjal in jaz
sem mu obljubil, da hočem govoriti vedno le resnico.

Tako, ste mu li tudi obljubili, da hočete od sedaj
naprej biti pošten in veren?

Sem, odgovoril sem mu. Nato mi on ponudi
roko in reče prijazno:

Ker ste držali prvo dano besedo, mislim, da
boste ravno tako držali tudi drugo, in mi gotovo
zvesto služili.

Tako sem precej v prvič našel jako povoljno
mesto, kakoršno bi kdo drugi težko dobil. A to le
zato, ker sem govoril resnico. Vam pa, velečastni,
večna hvala, da ste mi tako lepo svetovali.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. O. Beniger Snoj, katehet v Novem
Mestu 10 gld. — Č. g. Matija Gerzin, župnik pri Fari poleg Ko-
stela, 7 gld. — Č. g. Anton Fettich-Frankheim, dekan v Šent-
Jerneji, 12 gld. 60 kr.